Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

JULBOCKEN

ELLER

PELLE SNUSK.

LUSTIGA HISTORIER OCH ROLIGA BILDER.

4:de Upplagan.

STOCKHOLM.
ADOLF BONNIER,
Kongl. Hof- och Universitets-Bokhandlare.

Pris **3** Kronor.

BIBLIOTEK · GÖTEBORGS · UNIVERSITETS ·

Centralbiblioteket

fol * 31264

BIBLIOTEK·GÖ
fol

Heinrich Hoffman

omk. 1890

JULBOCKEN

ELLER

PELLE SNUSK.

LUSTIGA HISTORIER OCH ROLIGA BILDER.

4:de Upplagan.

Hvar liten en, som varit snäll,
En gåfva får på julens qväll.
Om barnen snyggt och vackert äta
Och icke bröd till mat förgäta;
Och icke stoja mycket då
När de i rummen leka få,
Och hålla mamma snällt i hand,
När de spatsera få ibland,
Så kan man dem till julen lofva
Rätt mången grann och vacker gåfva.

C. DeWilders Xyl. Al. Stockholm.

STOCKHOLM.
ADOLF BONNIER,
Kongl. Hof- och Universitets-Bokhandlare.

GÖTEBORGS UNIVERSITETSBIBL.

I. Pelle Snusk.

Så såg den snuskige Pelle ut,
Som skrämde alla lång väg till slut.
Kan ni väl tänka, att på ett år
Fick ingen kamma hans långa hår?
Hans naglar fick man ej heller klippa,
Båd sax och kam ville junkern slippa.
Till slut man ropte, när han kom när:
„Du snuskige Pelle! . . . så ful du är.“

II. Historien om den elake Fredrik.

Den lille Fredrik var, min sann!
En riktig liten hustyrann.
Han flugor tog med mycken flit
Och röck dem sönder, bit från bit.
Han bord och stolar sönderslog,
Och för hans hand mång' fågel dog,
Och kattorna han pinade,
Och slog sin dadda. Ack se! se!

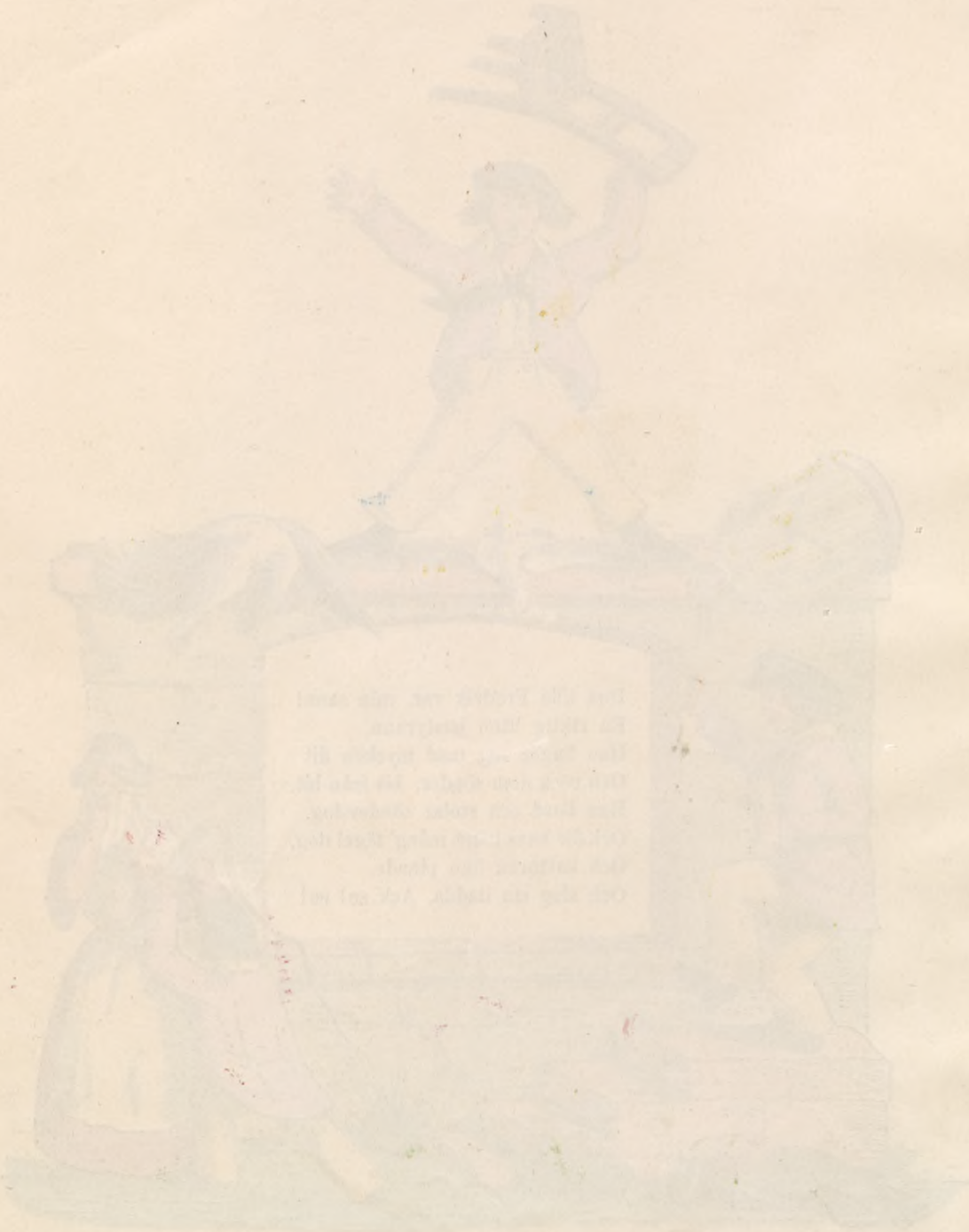

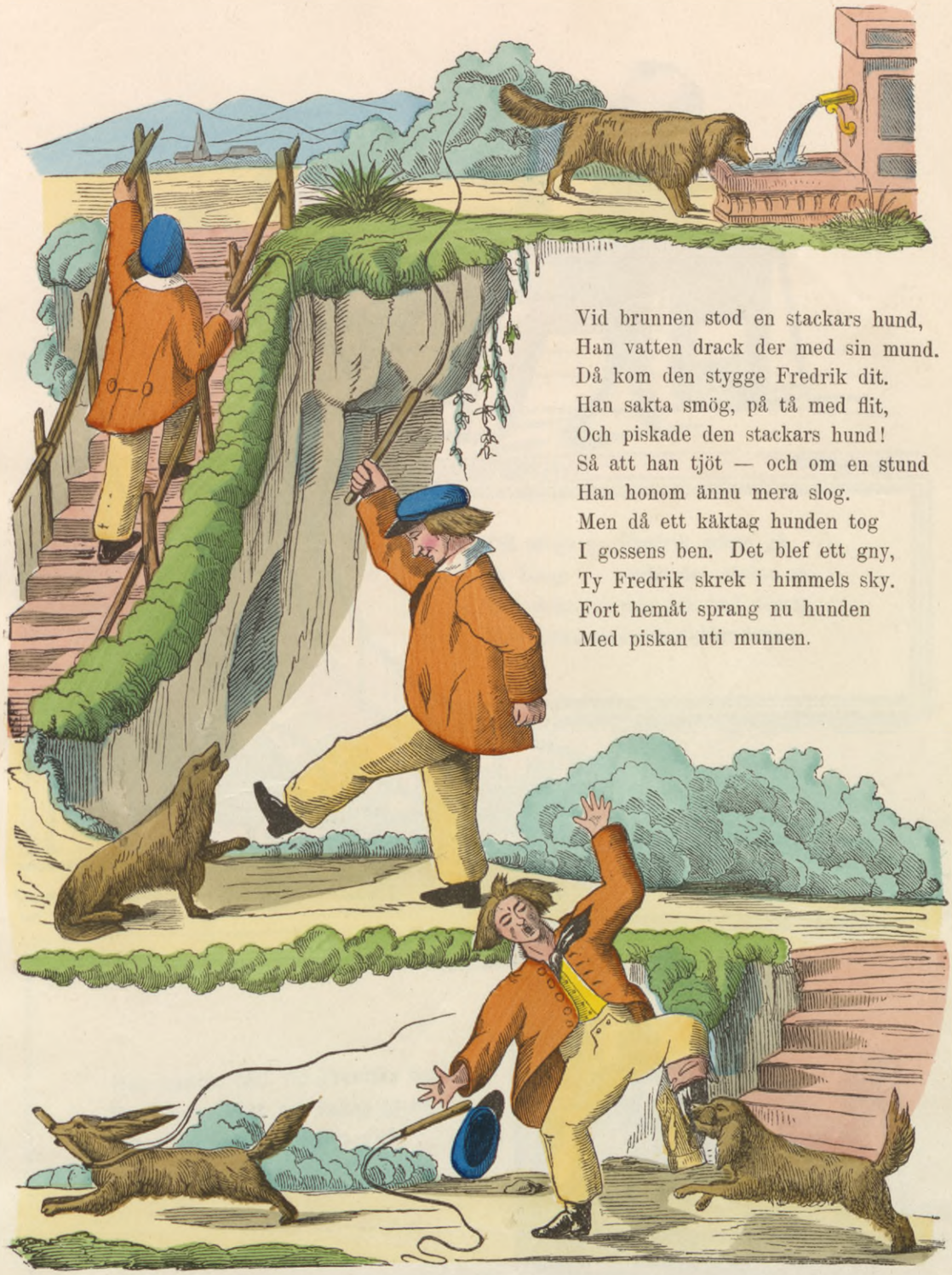

Vid brunnen stod en stackars hund,
Han vatten drack der med sin mund.
Då kom den stygge Fredrik dit.
Han sakta smög, på tå med flit,
Och piskade den stackars hund!
Så att han tjöt — och om en stund
Han honom ännu mera slog.
Men då ett käktag hunden tog
I gossens ben. Det blef ett gny,
Ty Fredrik skrek i himmels sky.
Fort hemåt sprang nu hunden
Med piskan uti munnen.

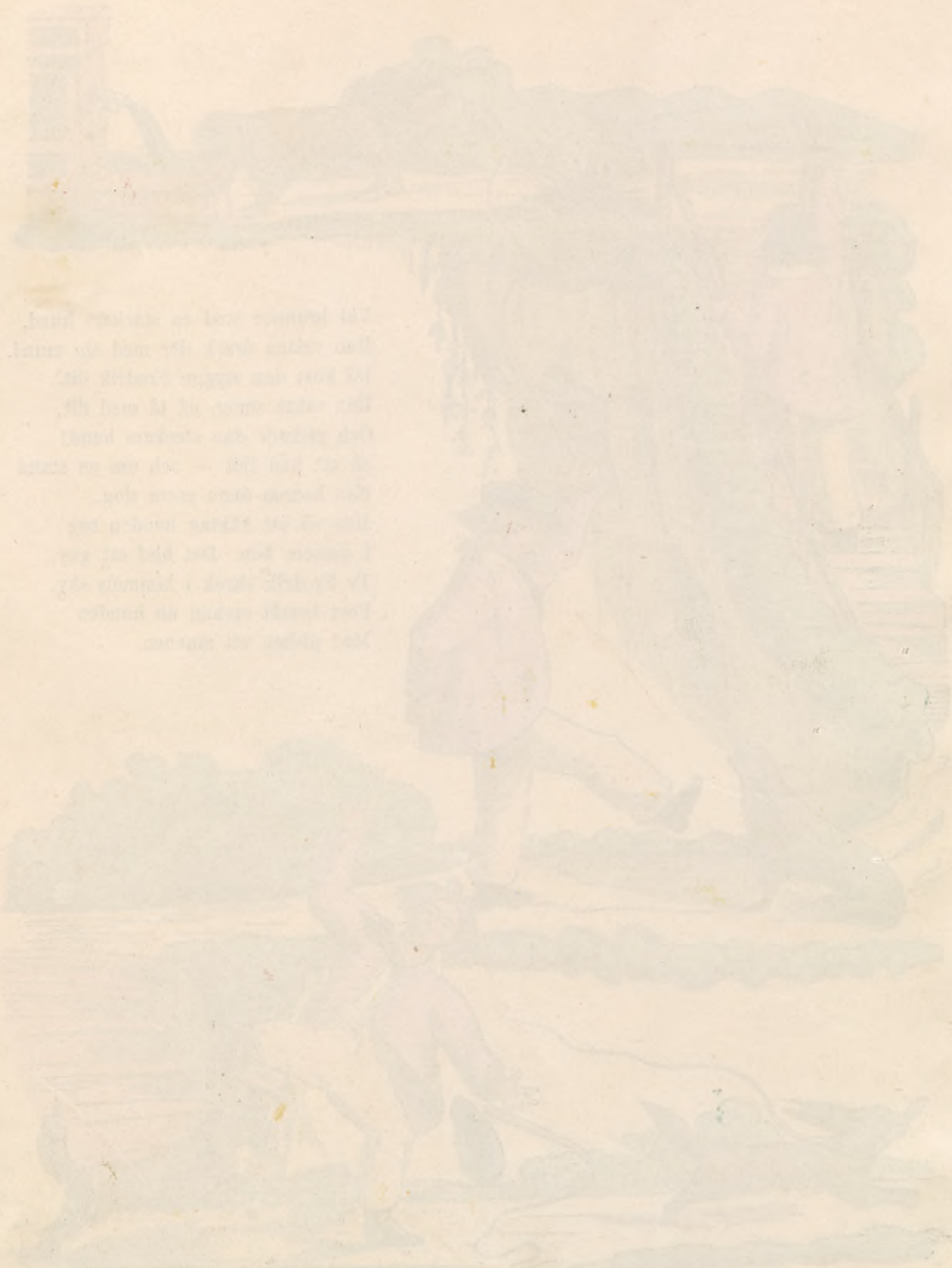

Till sängs nu Fredrik måste gå,
Ty benet . . . ack! det värkte så
Och doktorn, som fick bud derom,
Med elakt mos och pulver kom.

Men hunden satt vid Fredriks bord,
För honom blott var kakan gjord
Och i hans mage kremen gick,
Och vin han äfven smaka fick.

III. Den bedröfliga händelsen med elddonet.

Den lilla Emma ensam var,
Ty borta var båd' mor och far.
När nu hon genom rummet lopp
Med sång och dans och glädtigt hopp,
Så såg hon der på byrån stå
Ett elddon, skönt att titta på.
„Ack!“ tänkte hon, „hur bra! hi! hi!
Det kan en präktig leksak bli.
Jag tänder på en sticka fort,
Som jag har sett att mamma gjort.“

Men Måns och Perlan, kattorna,
De hota med framtassarna;
„Låt vara!“ säga de, „du vet
Att pappa har förbjudit det.
Jam! jam! — kan du det röra våga,
Så står du snart i ljusan låga.“

Men Emma inga öron har.
Re'n brinner stickan, ljus och klar,
Och sprakar högt och fladdrar skönt.
Och skenet är båd' gult och grönt.
Nu Emma gladde sig, min sann!
Och sprang i rummet af och an.

Men Måns och Perlan, kattorna,
De hota med framtassarna,
„Låt vara!“ säga de, „du vet,
Att mamma har förbjudit det.
Jam, jam! jam, jam! släck stickan ut,
Du annars brinner upp till slut.“

Aj! det tog eld i klädningen
Och förklä't med, min lilla vän!
I håret har det fattat re'n,
Och hela flickan brinner se'n.

Och Måns och Perlan skrika
Och jemra, båda lika,
„Jam! jam! aj! aj! kom hit! hit opp!
Ty elden tar i barnets kropp.
Hjelp, hjelp! jam! jam! hjelp i vår nöd!
Ty elden blifver Emmas död.“

Nu intet, intet återstår,
Ty Emma re'n med hull och hår
En hög af aska blifvit har. —
Men båda skorna äro qvar.

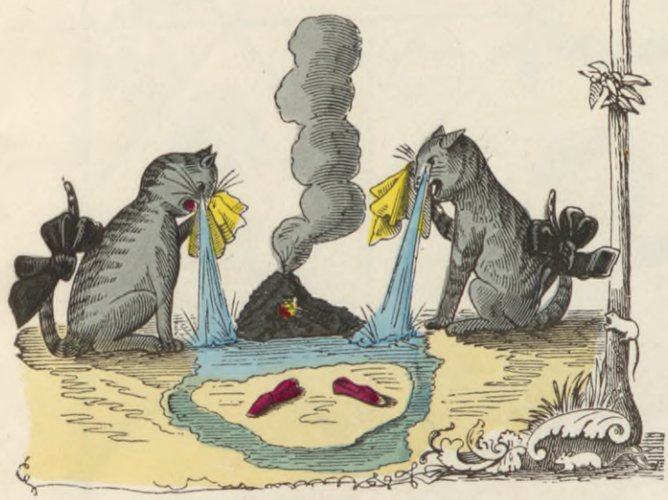

Och Måns och Perlan såta,
De sitta der och gråta.
„Jam! — hvar är stackars pappa nu?
Och stackars mamma . . . hvar är du?“
Och deras tårar strömma, så
Att snart de blifva bäckar två.

VI. Historien om den svarta gossen.

Spatserande på vägen gick
En morian svart som sot, som beck.
Hett solen sken uppå hans kropp,
Sin parasoll han spände opp.
Då kommer Ludvig springande
Och bär en liten fana. Se!
Och Kasper kommer ut också
Med kringlan, som han äter på.
Och Wilhelm med är deribland,
Han har ett tunnband i sin hand.
Nu högt de skreko, alla tre,
Och gjorde af morianen spe,
För han var svart, som „bläck“, he! he!

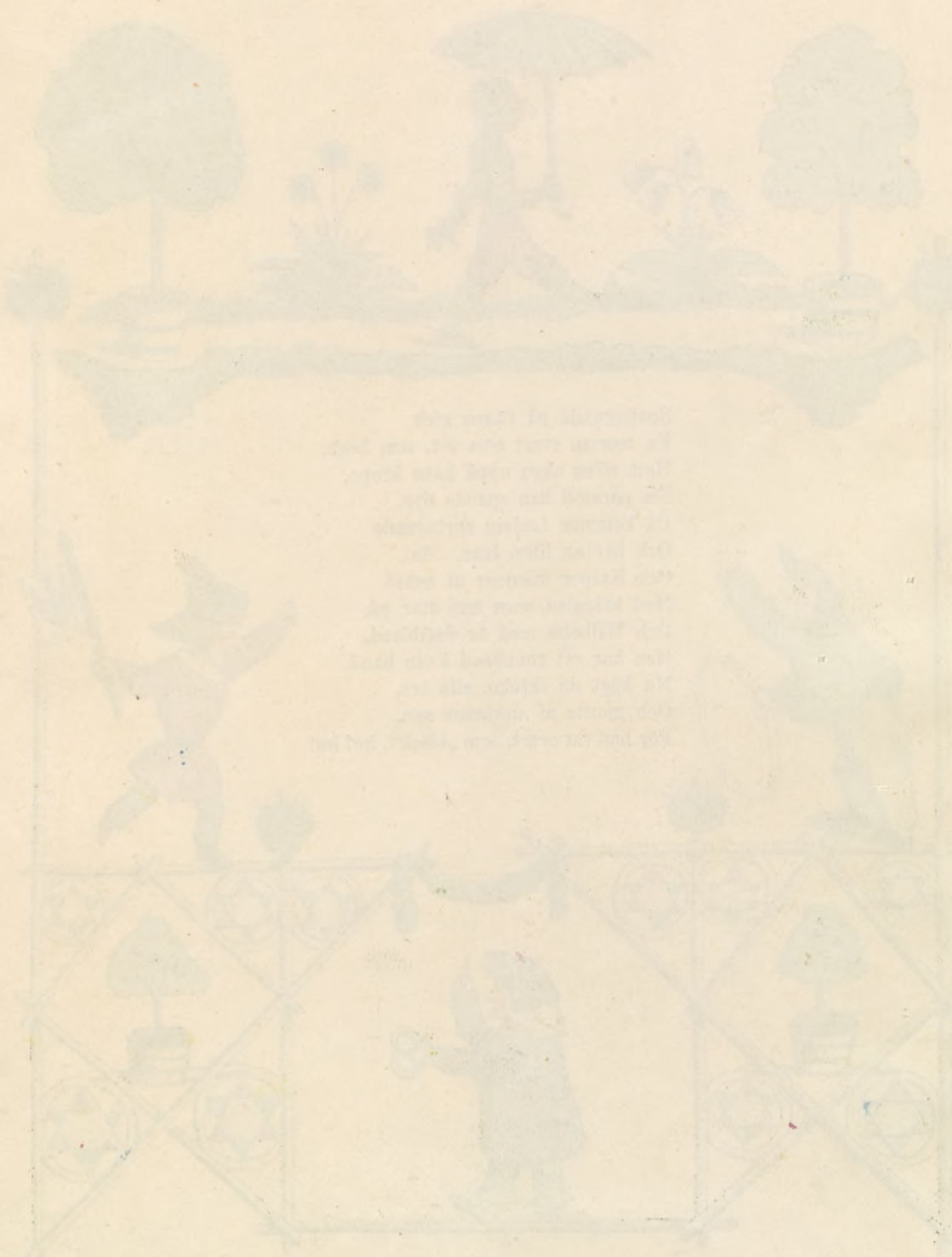

Den store Niklas kommer och bär
Sitt stora bläckhorn med sig. Se der!
Han sade: „Käraste barn, hör på!
„Låt nu den stackars morianen gå!
„Han har ju alls ingen del deri,
„Att han ej blifvit så hvit som ni.“
Men stygga pojkarne hörde ej:
De skrattade honom i synen. Hej!
Och skrattade värre och med full hals
Åt morianen, — och lydde ej alls.

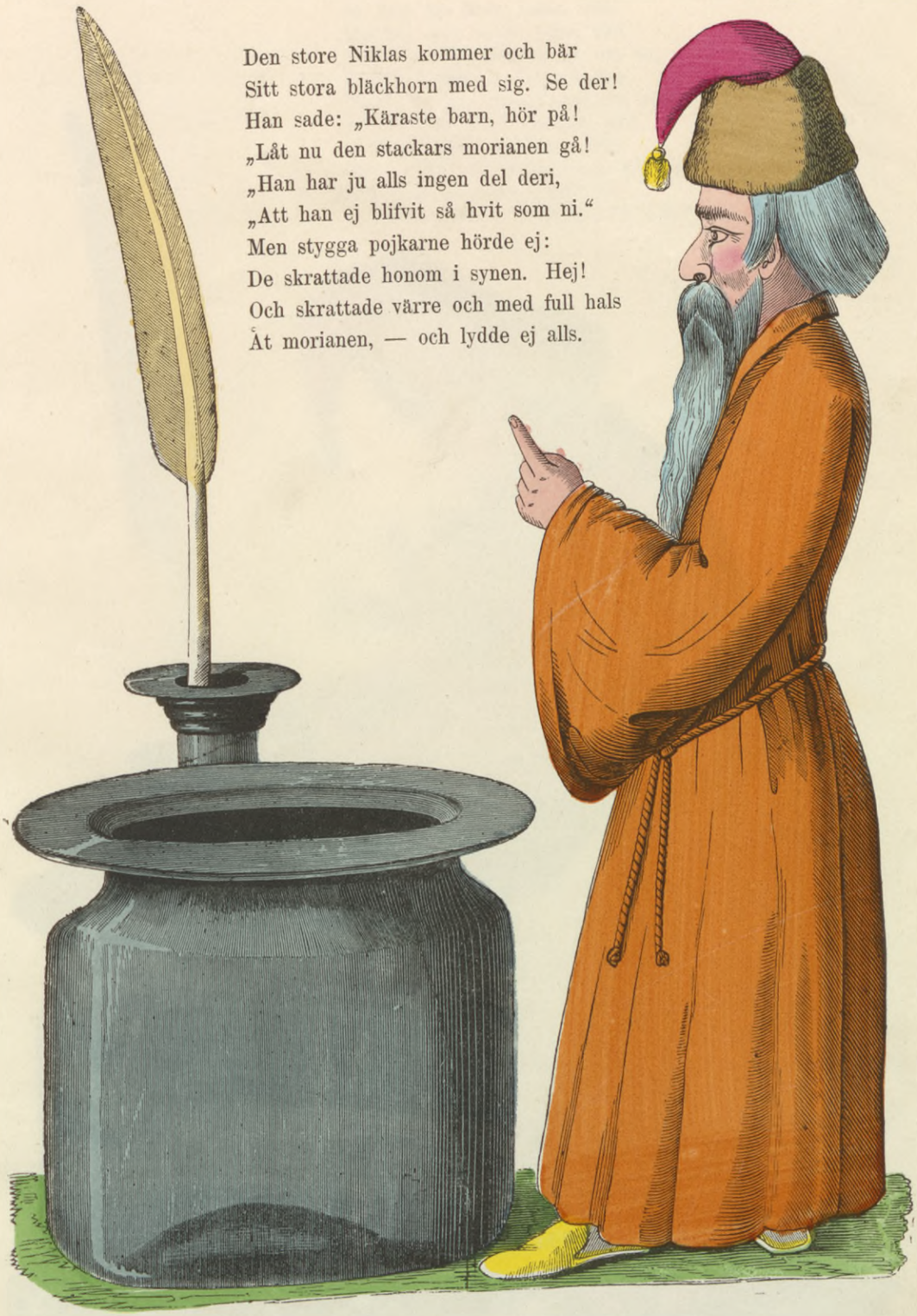

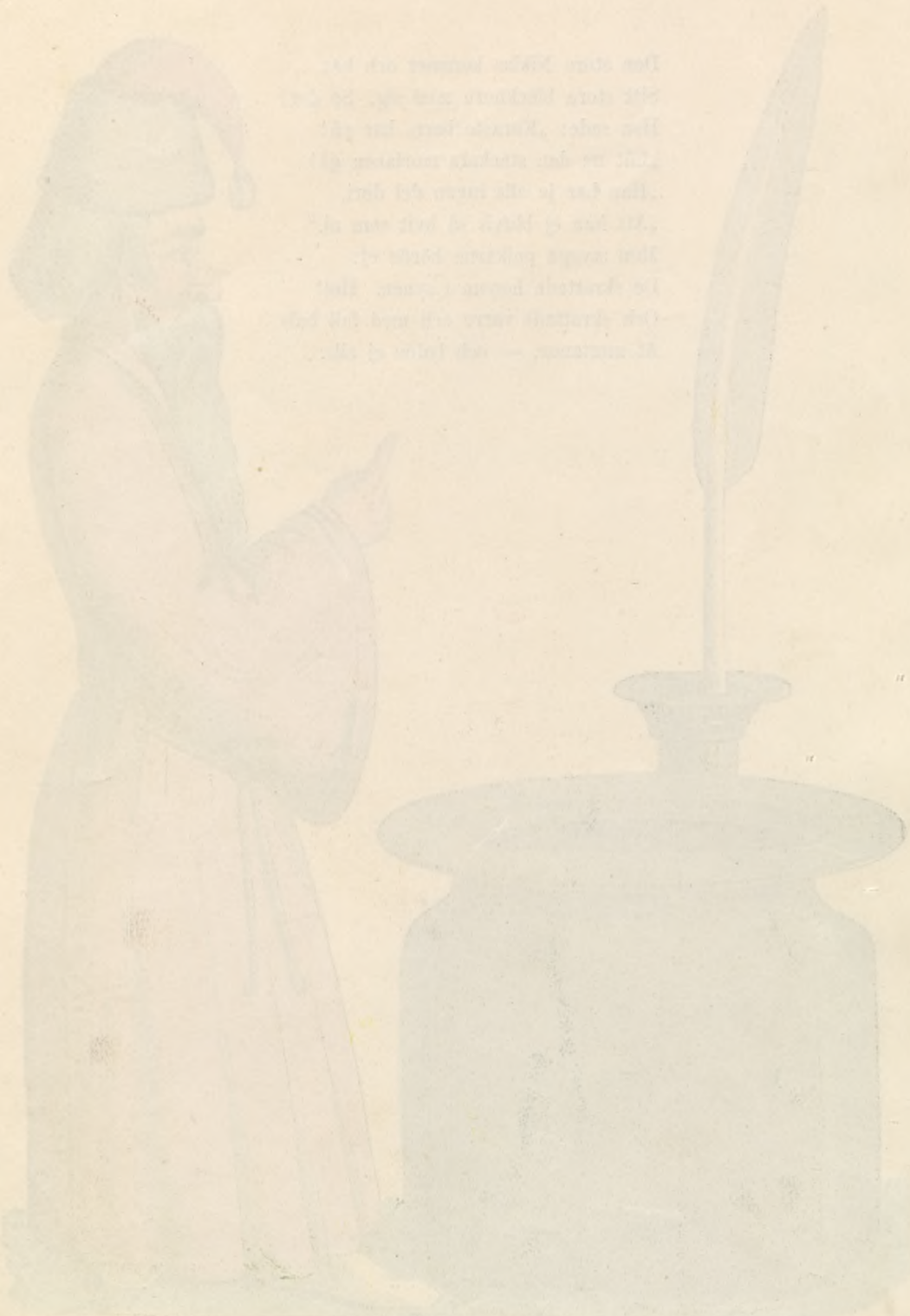

Då blef den store Niklas vild,
Det kan man se på denna bild.
Han tog små pojkarne, en och en,
I rock, i hufvud, arm och ben.
Först tog han Ludvig, ond och vred,
Så Wilhelm och så Kasper med.
I bläcket lade han dem i blöt,
Hur mycket ock Kasper gret och tjöt.
Till öfver hufvudet sänktes de
I bläcket ned. — Hvad grät och ve!

Hur svarta de blifvit, kan du nu se;
Morianen är ej så svart som de.
I solskenet går han än, se på!
De bläckiga pojkarne efter gå.
Ett sådant straff de icke fått,
Om de lydt stora Niklas blott.

V. Händelsen med den vilda jägaren.

Hör: — Jägarn ville ut i skog.
En grön ny rock han på sig tog;
Tog väska, kruthorn, bössa med
Och skyndsamt öfver fältet skred.

Glasögon tog han på näsan jemväl,
Han ville skjuta haren ihjäl.

I gräset haren satt, så godt,
Och skrattade åt jägarn blott.

Hett solen sken från himlen blå,
För tung blef jägarns bössa då,
Snart trött han uti gräset låg,
Allt detta, lille haren såg;
När jägarn sof och snarkade,
Försigtigt haren skrattade;
Båd bössa och glasögon tog
Och derifrån i tysthet drog.

Glasögon har haren nu
Satt uppå sig: det ser du ju?
Med bössan ock han skjuta vill;
För jägarn står det illa till.
Han springer och han skriker så:
„Hit åt, godt folk! hjelp! hjelp! hå! hå!“

Den vilde jägarn kommer nu
Till djupa brunnen. Hu! hu! hu!
Han sprang uti! . . . Det gälde på,
Ty haren lossar skottet då.

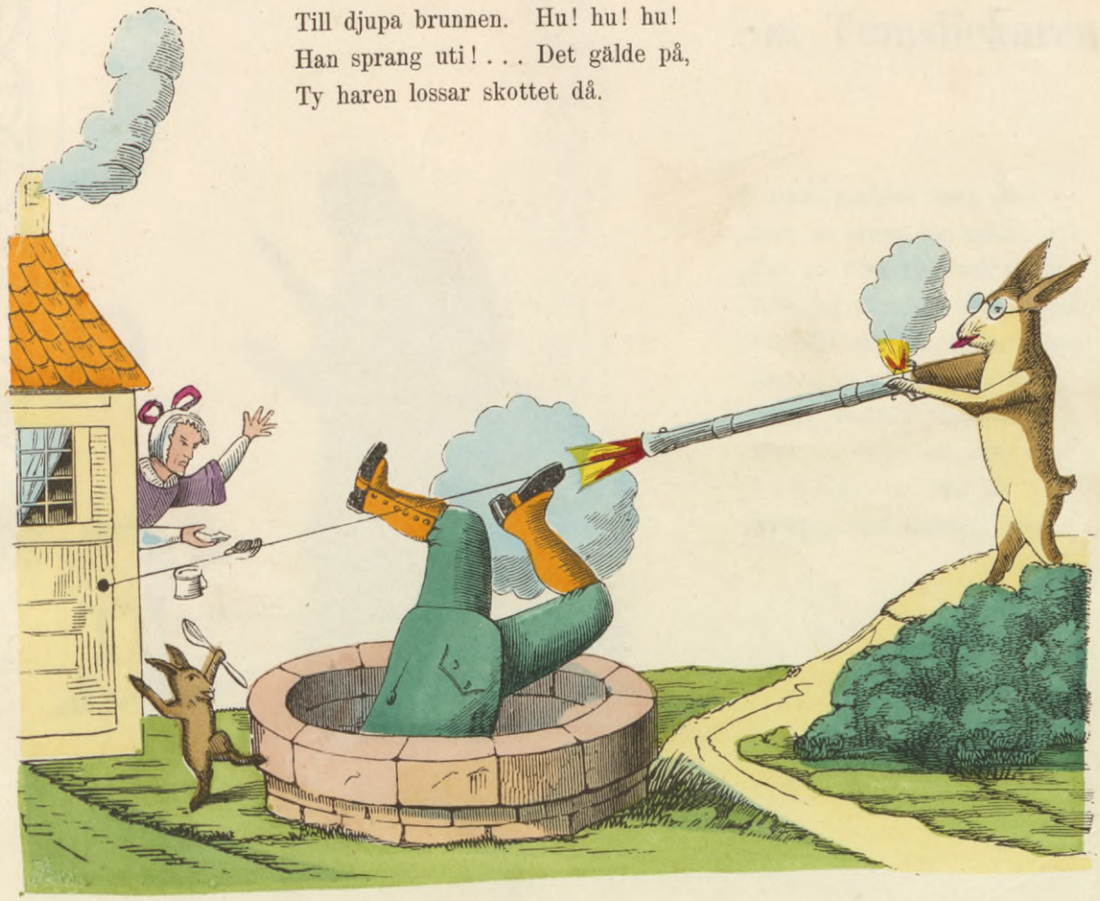

Vid fönstret sitter jägarns fru
Och dricker just sitt kaffe nu.
Men utaf skottet koppen sprack.
Då skrek den skrämda frun: ack! ack!
Men harens lilla unge låg
I gräset och mot fönstret såg.
Det spilda heta kaffet kom
Uppå hans nos. Han såg sig om
Och skrek: „Hvem var, som brände mig?“
Men skeden tog han bort med sig.

VI. Historien om Tumslickaren.

Conrads mamma sade så:
„Bort en stund jag måste gå.
„Var nu bara tyst och snäll
„Tills jag kommer hem i qväll.
„Framför allt din mamma ber:
„Sug ej så på tummen mer;
„Ty då kommer skräddaren
„Med sin stora sax, min vän!
„I ett enda tag han då
„Klipper dina tummar två.“

Modren går. — Se der! Se der!
Tummen strax i munnen är.

Bums går kammardörren opp
Och dit in i hastigt lopp
Skräddarn skyndar genom den,
Fattar i tumsugaren,
Klipper af hans tummar två
Med den hvassa saxen då.
Fastän Conrad rysligt skrek,
Skräddarn ej ur stället vek.

Modren kom nu hem till slut,
Då såg Conrad ömklig ut.
Utan tummar var han då,
Borta voro begge två.

VII. Gossen, som ej vill äta Soppa.

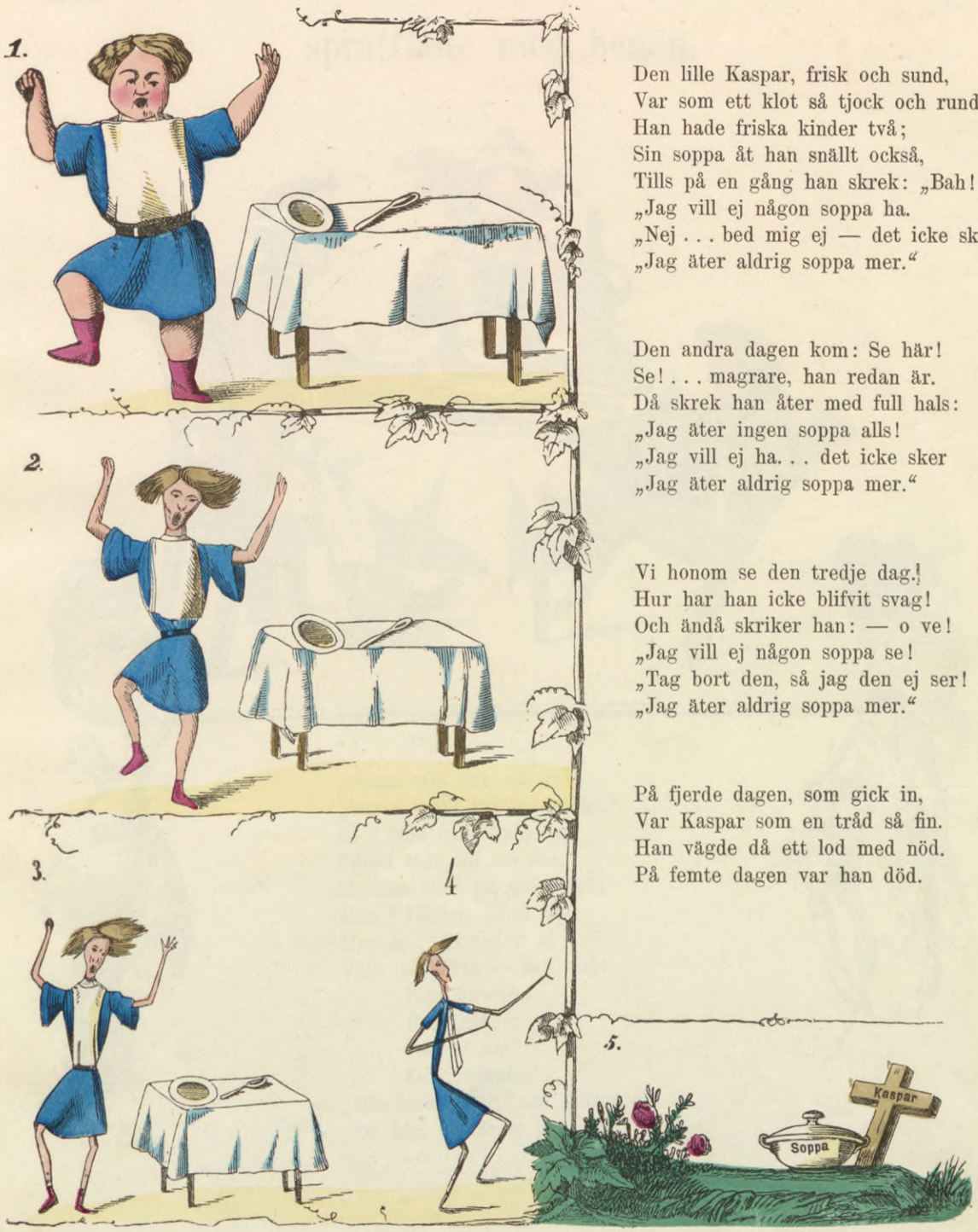

Den lille Kaspar, frisk och sund,
Var som ett klot så tjock och rund.
Han hade friska kinder två;
Sin soppa åt han snällt också,
Tills på en gång han skrek: „Bah! Bah!
„Jag vill ej någon soppa ha.
„Nej . . . bed mig ej — det icke sker,
„Jag äter aldrig soppa mer.“

Den andra dagen kom: Se här!
Se! . . . magrare, han redan är.
Då skrek han åter med full hals:
„Jag äter ingen soppa alls!
„Jag vill ej ha. . . det icke sker
„Jag äter aldrig soppa mer.“

Vi honom se den tredje dag.!
Hur har han icke blifvit svag!
Och ändå skriker han: — o ve!
„Jag vill ej någon soppa se!
„Tag bort den, så jag den ej ser!
„Jag äter aldrig soppa mer.“

På fjerde dagen, som gick in,
Var Kaspar som en tråd så fin.
Han vägde då ett lod med nöd.
På femte dagen var han död.

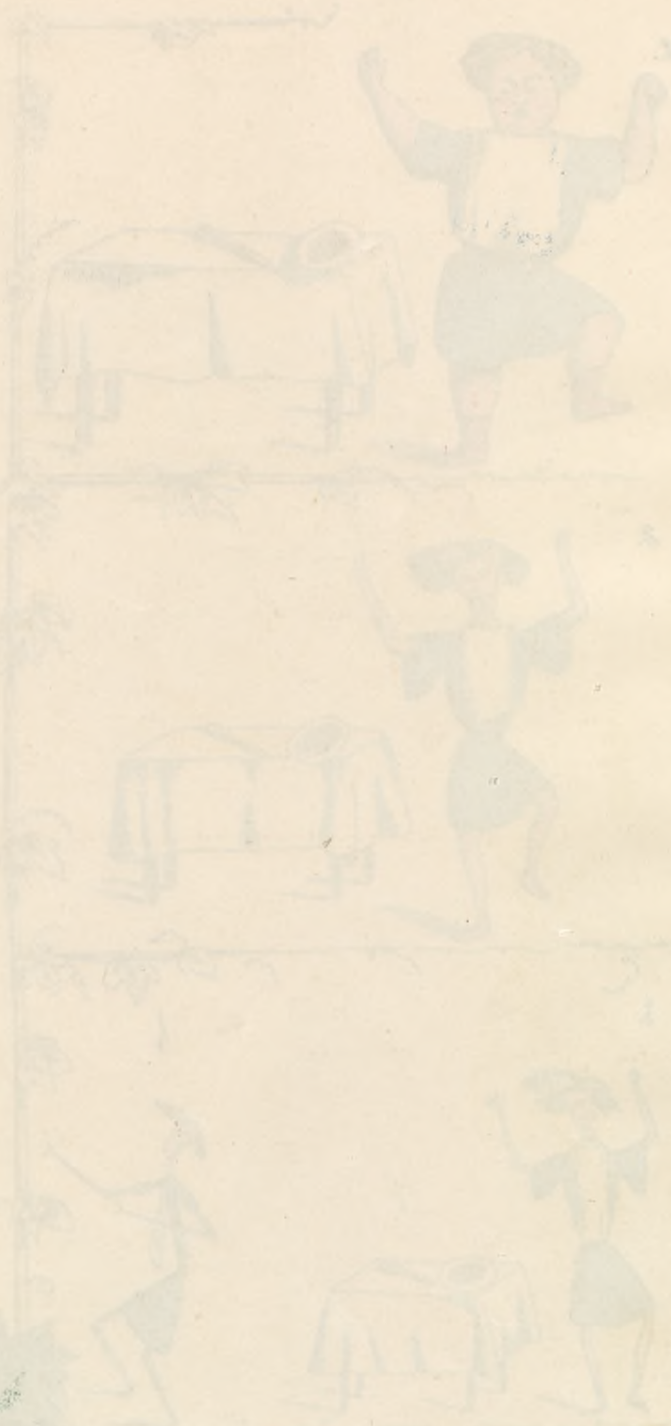

VIII. Historien om den ostyriga Oskar, som ständigt sprattlade med benen.

„Oskar visa mig att du
„Sitter snällt vid bordet nu.“
Så i lugn och vänlig ton
Pappa sade till sin son.
Mamma blott på gossen såg,
Men i blicken allvar låg.
Men den yra Oskar ej
Ville lyda dem — ack, nej!
Han sprattlar,
Och tråkar,
Och väsnar,
Och bråkar.
„Min kära Oskar,“ sad' fadren då,
„Du hör, du får ej göra så.“

Du här på taflan skåda får
Hur det med stygga Oskar går.
Han bär sig obeskedligt åt,
Och derför slutas det med gråt:
Han lägger sig på stol'n bakut,
Så den tar öfvervigt till slut.
Då hugger han i duken fast,
Men ack, den halkar ned i hast.
Förgäfves ger han höga rop —
Det bär ikull med alltihop:
Stek, bröd, butelj — och glasen se'n —
Allt ligger der i golfvet re'n.

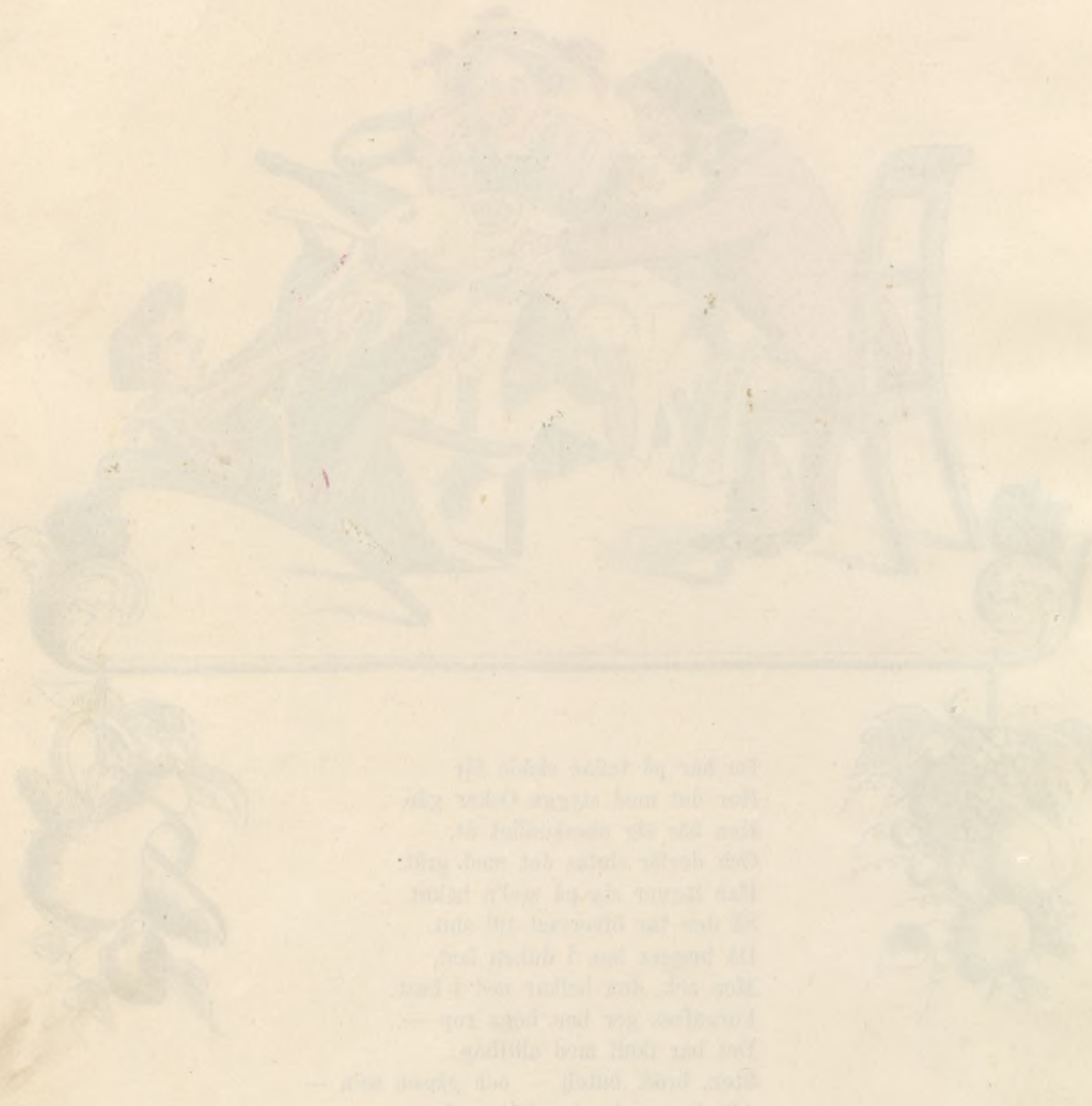

Oskar syn's nu icke mer:
Knappt hans ena ben man ser.
Ingen matbit mer är qvar,
Intet man att äta har.
Tallrikar, butelj och glas
Jemte soppskåln gått i kras.
Pappa säger: „Mamma du,
„Hvad skall jag väl spisa nu?"
Onda äro båda två
Stryk lär stygga Oskar få.

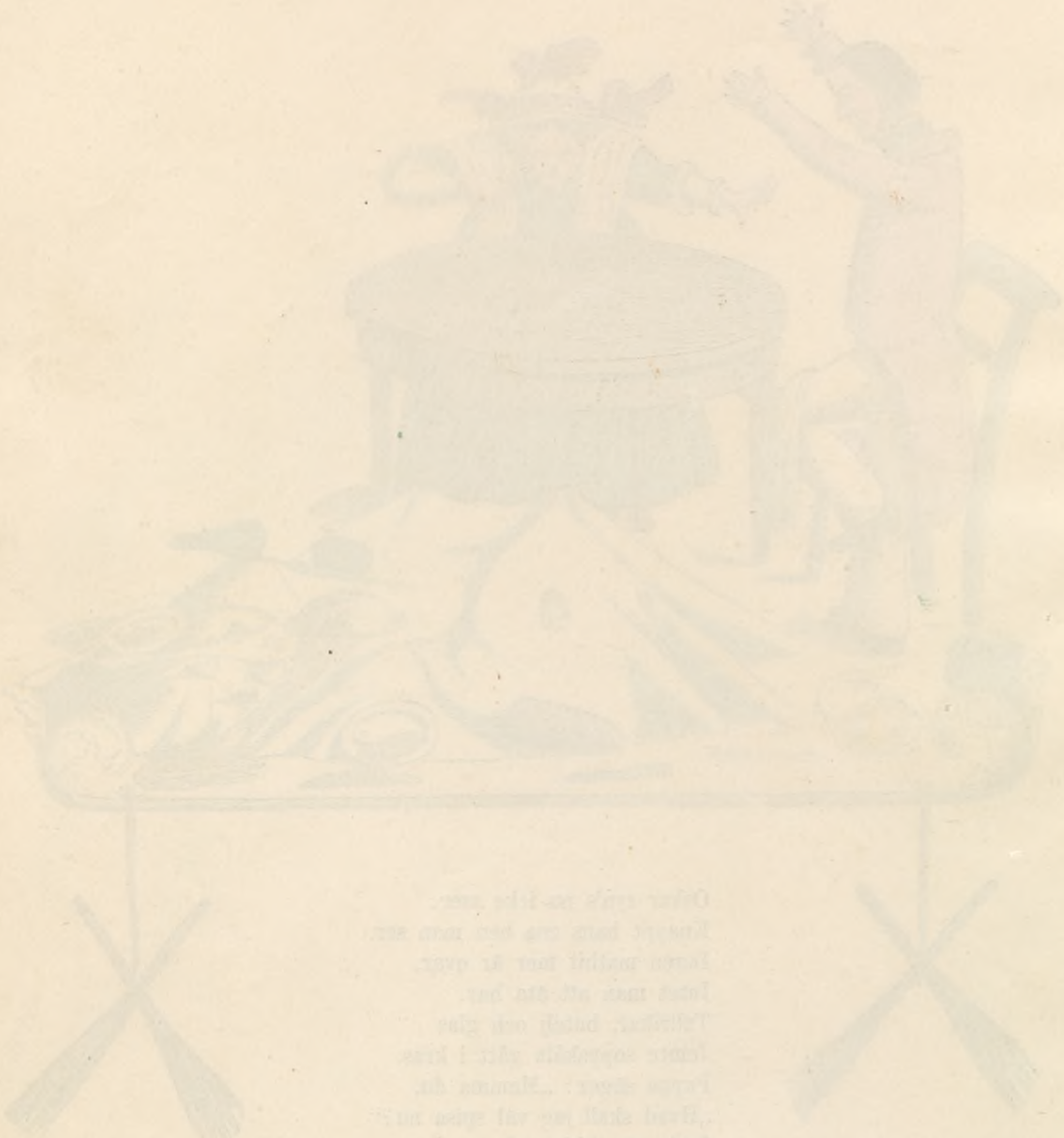

IX. Frans Väderslukaren.

När som Frans till skolan gick
Stod åt himlen jemt hans blick.
Tak och moln, och fåglar små
Som en tok han gapar på.
Men på sina fötter ser
Ej den dumma gossen ner.
Folket sad': „der — som J sen —
Går Frans, väderslukaren."
En hund kom springande,
Men Frans han gapade
Och ingen ropade:
„Se hunden, Frans!"
Nå ja, — det plär så gå:
Pladask i gatan då
De lågo båda två,
Båd' hund och Frans.

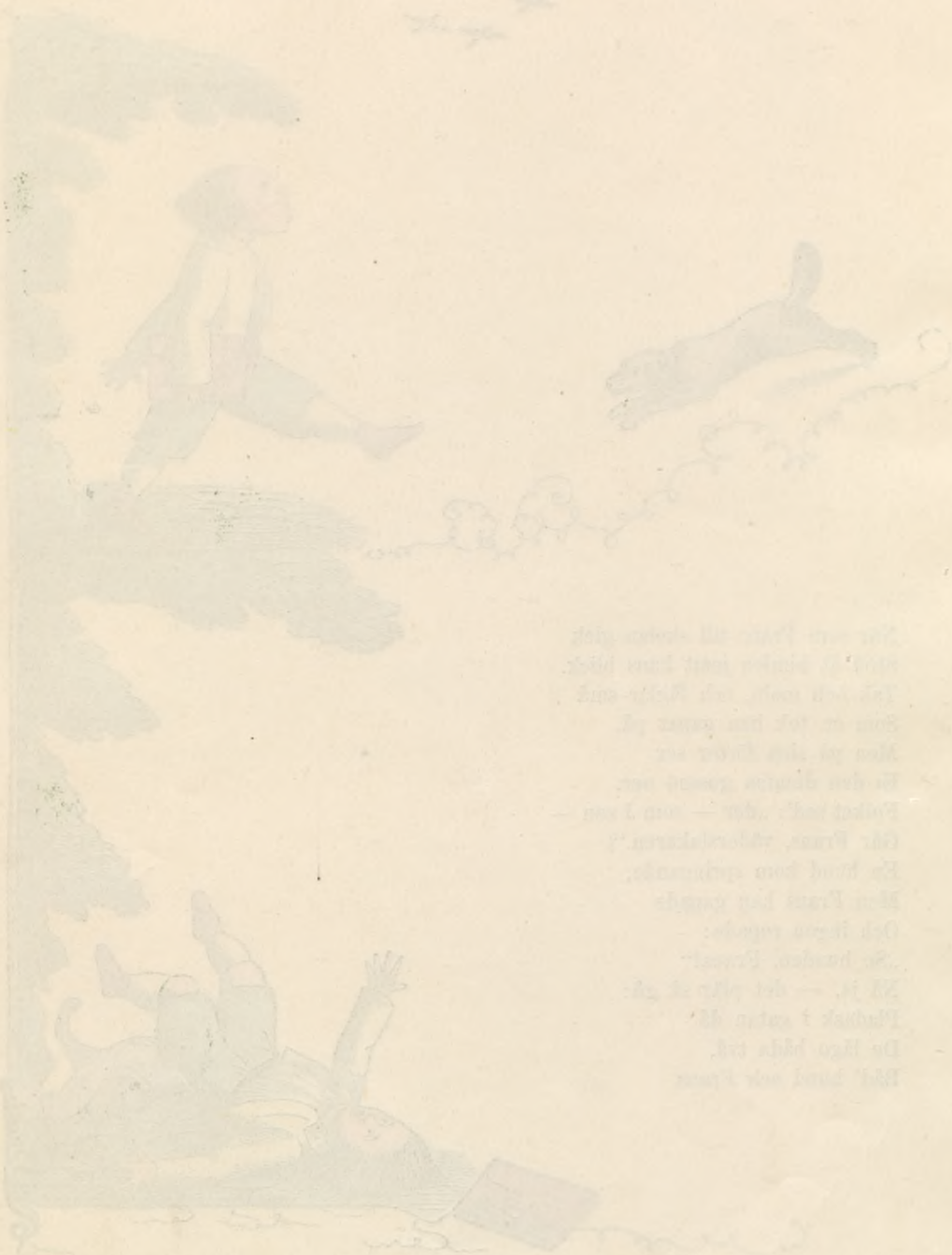

En gång han gick vid strömmens strand
Och bar skolväskan i sin hand.
Mot höga himlen såg han då:
Der flögo svalorna, de små.
Nu, när han ej framför sig ser,
Så går han rakt i strömmen ner.
Och trenne fiskar små
De undra deruppå.

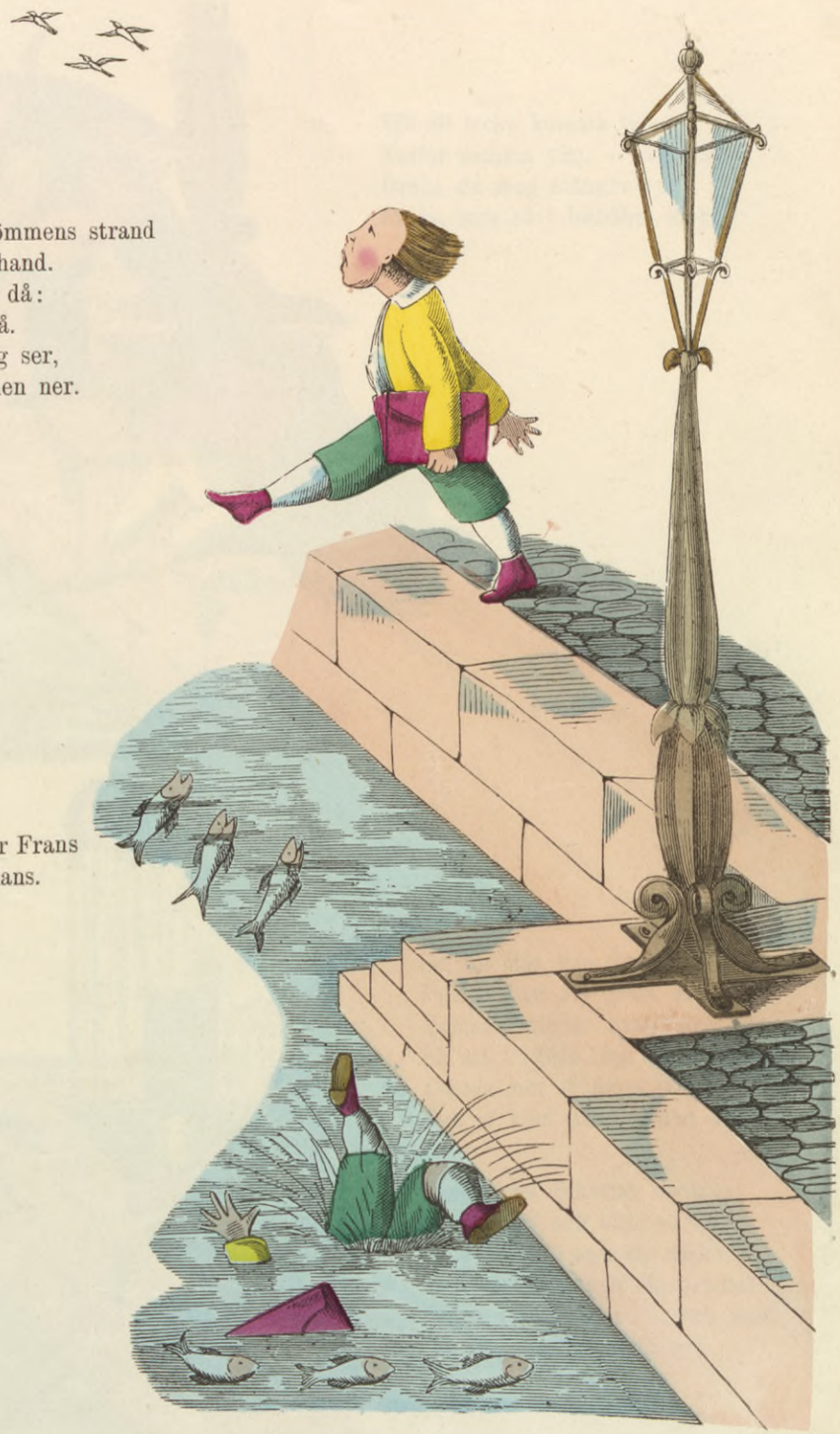

Än ett steg och plums! vår Frans
Ner i strömmen gör en dans.
Skrämda blifva fiskarna;
Ned i djupet de sig dra.

Till all lycka komma två
Karlar samma väg, — och då
Draga de med stänger opp
Frans, som så i blindhet lopp.

Se, nu står han der så våt,
Det är just att gråta åt;
Vattnet sqvalar kring den arme,
Så att . . . Gud Han sig förbarme!
Blusen mer ej duga lär
Och af köld han halfdöd är.

Dock, små fiskarne, de tre,
Simma dit och vilja se;
Sina hufvu'n upp de sticka
Och att skratta ä' de qvicka;
Skratta ännu mer . . . och mer,
Då man väskan flyta ser.

X. Historien om den flygande Robert.

När som stormen häftigt susar,
Och när regnet neder brusar,
Gossar små, och flickor små
In i rummen blifva må!
Robert sad' dock: „Vänta bara!
Ute måste roligt vara!"
Och han skyndade åstad
Med sitt paraply, så glad.

Hu! det är en storm, så vred,
Så att träden böljas ned.
Vinden tar i paraplyn,
Så att Robert emot skyn
Ser sig lyftas, mer och mer,
Fåfängt nu om hjelp han ber,
Molnen når han innan kort,
Hatten har han tappat bort.

Och Robert med sitt paraply
Far immerfort mot högan sky,
Och hatten seglar af förut.
Hvar stannar gossen väl till slut?
Hvart har väl vinden honom fört?
Ja, — det har ingen men'ska hört.

6000142696
Göteborgs universitetsbibliotek